

Publicerad 2008-08-09 05:07 av A.K

En riktig gentleman ger alltid ett udda antal rosor, så att de inte går att dela på två. Man köper en ros, inte två. Man köper tre rosor, inte fyra. Det skall alltid finnas en person som betyder mer än alla andra. En person, som får den extra rosen.

Ett udda antal rosor

Jag satt på en gammal knarrande stol, precis bredvid sin sjuke farmor. Min farmor var halvt förlamad; inte så att benen var orörliga och överkroppen var fullt användbar. Nej, min farmor var till hälften förlamad så som man inte vill att hon skall vara förlamad; från mitten av kroppen och åt höger. Hela högra benet, från naveln till högra sidan på hennes mage och från näsan till höger öronsnibb.

En glasvas, en sådan som man kan hitta på alla sjukhus, stod på ett bord brevid sjukhussängen på vilken min farmor låg. Vasen var besmycket med en bukett bestående av nio mörkröda rosor.

Mina tankar flöt iväg till den tidpunkt då jag köpt rosorna, bara någon timme innan jag entrade de kala sjukhusdörrarna. Jag tänkte då på hur min då friske farmor under mina barndoms dagar berättade för mig att en riktig gentleman alltid köpte ett udda antal rosor, så att de inte går att dela på två. Man köper en ros, inte två. Man köper tre rosor, inte fyra. Det skall alltid finnas en person, som betyder mer än alla andra. En person som får den sista kvarvarande rosen.

Min farmor var den personen som fick min extra ros. När hela min verklighet rasade samman, likt ett korthus när man drar bort ett utav de där nedersta korten som håller upp hela strukturen, så fick jag sova hos min då friska farmor. Hon bodde i en lägenhet som alltid doftade såsom min då friske farmor doftade.

Min då friske farmor klev alltid upp tidigare än jag och gjorde i ordning frukost åt mig. Jag kan än idag minnas hur prydligt skeden var placerad till höger om den djupa tallriken. Min farmor hade redan begett sig iväg för att jobba, ty hon var en upptagen kvinna, min då friska farmor.

Jag satt återigen på den knarrande stolen tillbaka i det kalla nuet. Min farmor blev matad av en sjuksköterska. Det var bortom mitt förstånd, hur en kvinna som min farmor kunde servera mig frukost och bara några månader senare själv måste bli matad.

För att rädda mig själv, trodde jag, fast jag egentligen gav mer bränsle åt elden som brann i mig, gömde jag mig åter igen i minnena från min barndoms dagar. Min farmor skjutsade alltid runt mig på sin röda cykel, av märket Monark. När vi en gång cyklade förbi ett fint pensionat i staden stannade farmor plötsligt, vände sig om i sadeln och kollade mig i ögonen. Hon pekade och sa att det var där hon ville bo när hon var gammal och att jag skulle besöka henne ofta. - Glöm inte att ta med dig rosor då, sa hon och förklarade för mig att en riktig gentleman, såsom en sådan hon ville att jag skulle bli, alltid köpte ett udda antal rosor. Så att de inte går att dela på två. Hon förklarade att man köper en ros, inte två. Tre rosor, inte fyra.

Jag kollade till vänster om mig och såg min farmor i det ögat hon fortfarande kunde använda. Osäker på om hon kollade på mig, eller ens såg mig, ty det kunde man inte avgöra för ögat såg ut som att det kollade ut i

det tomma intet. Hon drog mig lite till sig och sade med all kraft av sin veka röst "Hjälp, hjälp mig härifrån". Utan att veta vad jag skulle ta mig till, eller vad jag skulle svara gav jag henne ett krystat léende, kramade medvetet hennes hand och gav en bortförklaring jag visste att hon hatade.

För mig var min farmor redan död.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren A.K med Poeter.se id #24283 innehar upphovsrätten